

ANTIFONA PŘI KROPENÍ SVĚCENOU VODOU

(Česky mšál č. 47)

Vi - děl jsem pra - men vo - dy, kte - rý vy - vě - ral z chrá - mu na pra - vě stra - ně,

a - le - lu - ja. A vši - chni, k nimž vo - da do - sa - bla, by - li

u - zdra - ve - ni a vo - la - ji: A - le - lu - ja, a - le - lu - ja.

156

Z 118(117)

1. O - sla - vuj te Ho - spo - di - na, ne - bot je do - bry, * Jeho mi - losr - den - ství tr - vá na - vě - ky. A.
 2. Necht ře - knou ti, kdo se bo - jí Ho - spo - di - na: * Jeho mi - losr - den - ství tr - vá na - vě - ky. A.
 3. Ho - spo - di - ne se mnou, on je můj po - mo - cník, * a já vítěz - ně shlí - žím na své ne - prá - te - le. A.

Pozn.: Jesliže kněz kropí od sedadla, zpívá se pouze antifona. Prochází-li kněz kostelem, přidávají se verše žalmu 118(117); po každém se opakuje antifona. Zpěv končí, když se kněz vrátí k sedadlu.